

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ' ΥΑ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

A.
ΕΝΑ ΜΑΤΣ ΜΠΟΣ

Στις 7 Αυγούστου 1889, κατά της έφταμιση το πρωί, ή δόδες Οκτώβρη, πού βρίσκεται στις δυτικές συνοικίες του Λονδίνου, κοντά στις μεγάλες αποθήκες τών έμπορευμάτων, παρουσιάζει άσυνήθιστη δψη. Μιά τερατία συγκέντρωσις είχε σχηματιστεί γύρω σ' ένα δυστυχισμένο άνθρωπο, όποιος προκαλούσε τη φρίκη και τη συμπόνια και, σε μερικούς μάλιστα, τη γέλια. Ό ανθρωπος αυτός φαινόταν 25 ως 30 χρόνων τό πολλά και ήταν ψηλός και καλοκαμαμένος. Είχε ώστος πρόσωπο πολύ χλωμό, με γενειάδα ξανθή, μακριά μαλλιά έντελως ύψητένια, και βλέμμα πλανές. Τό μόνο ρούχο του παράδοξην αντών υποκειμένου ήταν ένα σκιασμένο και βρώμικο παντελόνι, πού έφτανε μόνο ώς τα γόνατα. Τό υπάλιοπο σώμα του ήταν έντελως γυμνό.

— Είνε τύφλα στο μεθύσιο! Είμαι μάλιστα βέβαιος πώς δ ταυεριάρης τον πήρε τα ρούχα, γιατί δέν θάγε νά τόν πληρώσῃ! είτε κάποιος από τό πλήθος, δ όποιος, φαίνεται, είχε πάθει κι' δ ίδιος κάποιος από τό πλήθος.

— Θάνατος κανένας πίθηρος πού ζέψυγε από τό Ζωολογικό Ήποι είτε δαστειεύμενο κάποιο γκαρούν ξαχαροπλαστιό πού στεκόταν στήν πρώτη γεωμή τόν θεατών μ' ένα ταψι στη κεφάλι.

— Μή λές άνονσίσεις! τόν διέκοψε τότε ένας καλοντυμένος κύριος πού τρανόταν για ύπαλληλος. Δέν βλέπετε πώς δ δυστυχισμένος είνε τρελλός!...

— Ξέχετε δίκηο, κύριε! απάντησε μιά σωματαδής γυναίκα πού φρούσσε ποδιά πάνω από τά ρούχα της. Νώι, είνε τρελλός δ φράχος. Έγώ τόν είδα πρώτη και σας δοκιζωματίστηκα δέν έχει πει ούτ' ένα ποτηράκι κρασί...

Οι περιέργοι περικυρώσαν αμέσως τή γυναίκα απ' τή και' άρχισαν νά της άπευθύνουν ένα πλήθος έρωτήσεων γιά τόν τρόπο με τόν δότοιο είχε άνακαλύψει τό περιέργο από έπονεμένο.

— Βρισκόμουν έκει, στήν πόρτα τού μαγαζίου μου, απάντησε έκεινη δειχνόντας ένα μικρό μανάβικο πού ήταν έκει κοντά, και' έτοιμαζόμουν νά ταχτούσιο τ' άγνωφάκια μου, τις άγκυράδες μου και τίς φρέσκες πατάτες μου, πού μόλις τις είλαχα παραλάβει από τήν Ισλανδία, δταν έξαφνα ακούσα ένα περιέργο δύρθρο πίσω από τά κοτίνια μου. Νόμισα πώς ήταν κανένα βρωμόσκυλο πού τά σκάλιζε και, γιρίζοντας πίσω, έτοιμάστηκε νά τό διώξω, γιατί δέν έζεστε πάρες ξημές μαζί κάνοντας τά καταραμένα από τά ζώα... Θδη μ' άδειάστης τή γωνιά, βρωμόσκυλός τά φάναξα. Μά έξαφνα τότε, άντι γιά τό σκυλί, είδα μπροστά μου έναν άνθρωπο πού είχε στρώσει τό κεφάλι του και' άνασκάλιξε μερικά απομεινάδια δροσερών λαχανικών, πού τά είχα πετάξει έκει πέρα... Γιατί... ζέρετε, έγρ δέν θέλω νά έχω στό μαγαζί μου παρά πρώτης τάξεως λαχανικά... και δέν μοιάζει καθόλου σ' αιτό με τή γειτόνισσά μου...

— Αφρος τής γειτόνισσή σου κατά μέρος, είτε δ κύριος πού φαινόταν σάν ύπαλληλος, και' έξακολούθησε τήν Ιστορία σου...

— Λοιπόν, συνέχισε ή μανάβισσα, έπειδή έβλεπα πώς πεινούσε δ δυστυχισμένος, έτρεσα μέστο στό μαγαζί μου, πήρα μιά κούπα γάλα και' ένα κομμάτι ψωμί και τού τά έδωσα... "Ω! νά τόν βλέπετε πώς κατάπιε τό γάλα και πώς καταθρόγχισε τό ψωμί... Κατότιν, άμα είδη πώς χόρτασε, τού είπα:

— Φίλε μου, δέν σε δει κανένας δαστυφύλακας έτσι, σίγουρα θά σε κουβαλήσῃ στό Τμήμα... Μά, πρός Θεού. δέν υποφούσες νά ντυθής πού σεμνά...»

Τότε έκεινος έκανε ένα μορφωσμό και μουρμούσισε μερικές δκατάληπτες λέξεις πού μου ήραντες πάντη πώς ήλεγαν: «Τουμπάει... Τουμπάει!...»

(Τό πιο ένδικχέρον δαστυνεμικό ένάγνωσμα)

Τή στιγμή δημος δικριδώσ πού ή μανάβισσα έπανελάμβανε δυνατά διόν αύτές λέξεις, δ δυστυχισμένος τρελλός ούρλιαζε σάν ζώο πού βασανίζεται, έπειτα δρχισε νά τρέμη σύγκορμος και σωριάστηκε πάλι καταγής, φωνάζοντας:

— Τουμπάει! Τουμπάει!... Οργιζο!... Τό νερδ είνε κρο!...

— Ένας δαστυφύλακας έχεται! φώναζε κάποιος από τούς παρισταμένους. «Ανοίξει! Ανοίξει νά περάσση...

— Ένας δαστυφύλακας πράγματι παρουσιάστηκε.

— Γκόντα! είτε προχωρώντας μεσ' από τό πλήθος. Τί θέλετε έδω;... Τί είνε... Ένας μεθυσμένος!... Ειπάρδος!... Διαλυθήτε! Μήν πάντε τό δόθμο... Μάττα, Θεέ μου!... Μά αυτός είνε ούργη μνος...

— Ο πόλισμαν, δ δπος με τό κλόμπ του είχε άνοιξε δρόμο μέσα από τούς παρισταμένους, έκαψε πάνω από τόν τρελλό, τόν έπαισε από τά ζέρια και τόν σκούντηζε δυνατό.

— Ε! τού είτε. «Ελλα μαζί μου!... Θά σε πάνω νά ξεμεθύσης στό Τμήμα!... Θά μ' ακούσης ή θέλεις νά σου χαϊδέψω τή φάκη με τό φαδί μου!...

— Συγνάμη, κύριε δαστυφύλακα, είτε τότε δ κύριος πονχες έξωτερο όπαλλήλου. Ό ανθρωπος αυτός δέν είνε μεθυσμένος, άλλα ένας δυντισμένος τρελλός, πού σίγουρα θά ζέψυγε από κάποιο φρενοκομείο!...

— Γκόντα! έκανε δ αστυφύλακας νευριαμένος. Τί άνακατεύστε σείς στή δουλειές μου. Νομίζετε πάνς δέν μπορώ νά ξεχωρίσω ένα μεθυσμένο από ένα τρελλό; Δέν χρειάζομα τίς σιμβούλες σας...

— Άπωτρ νά μή κακομεταχειριστήτε τόν ανθρωπο αυτό! φώναζε δ κύριος. Μή τόν τραβάτε έτσι βάνανα!... Δέν βλέπετε;... Μελάνισας τό χέρι του από τό σφίξιμό σας... Σάς έπαναλαμβάνω δτι δ ανθρωπος αυτός είνε τρελλός!

— Ό αστυφύλακας, κατακόκκινος από τήν δργή του, διευθύνηκε πρός τόν πολίτη με κακές διαθέσεις. Τήν ίδια στιγμή δινός ένας ναυτικός υπηρός άναστητας, Ισχνός και με ένεγχητην φυσογνωμία, στάθηκε μπροστά στόν δαστυφύλακα, φρέσοντάς τού τό δρόμο, και τού είπε με τόν αιστρόρο:

— Ακού, δαστυφύλακα... «Αν καποκεταγειριστείς πάλι τό δυστυχισμένο αυτόν ανθρωπο, σέ προειδόποτο δτι θά μετρηθήτε μαζί μου στίς γροθίες και δέν θά ξαναπατήσης έδω...» Ακουσει;

— «Ω! ό! έκανε δ αστυφύλακας έξαλλος από τήν δργή του. Αντό τό δούμε!

Καί, χρώς νά ζάνη καιρό, φόρεσε τής ιδερέσιες γροθίες του και έλαβε στάπη έπιετηκή κατά τον ναυτικού, τού δτούς τά ζωηρά μάτια είλαν πάρει μιά έκφραση γαλήνης και ψυχρᾶς αποφασιτικότητος.

— Παραταχθήτε θλοι!.... Παραταχθήτε!... Θά πυγμαζήσουν! φώναζε έπινθουσιασμένο τό πλήθος.

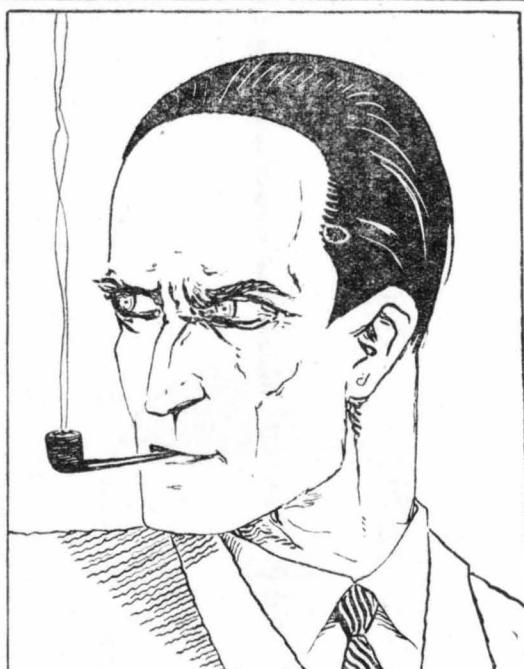
Καί, συνηθισμένο σε τέτοιους είδους θεάματα, σχημάτισε σε μάστιγμη κύκλο γύρω από τούς άντιπλους.

— Όπως μλο σχέδον ολ «Αγγλοι αστυνομικοί, έτσι σε και' δ δαστυφύλακας αυτός ήταν άρριστος πυγμάχος. Έπι πλέον, ήταν μεγαλόσωμος, με πλατείς δμους, υγής και είρωστος και' είχε γροθίες πελώρεις.

— Ωμησε λοιπόν κατά τον άντιπλου του και έλιησε νά τον καταφέρει μιά γροθά, προωρισμένη νά τον συντρίψη τό σαγῶν. Ό ναυτικός δμως πρόλαβε με αστραπαία ταχύτητα τό χεύτημά του, στρώντας σάν άσπιλα τόν άγκυρα του, έπάνω στόν δποτο έχεινος.

— Δαμανον! οι ούρλιαξε έκεινος. Θά μον τό πληρώσης. Τώρα θά σε δειξω πάνς δέν έχασα αδικα τον καιρό μου, μαθαίνοντας πυγμαζία στήν δαστυνομική σχολή... Δέν άνέχομα ένας ξετύλητος σάν και' έστινα νά...

— Μά ή φράσις του κάπτηκε στή μέση και' έδγαλε μιά κραυγή δδύνης.

Ο Σέρλοκ Χόλμς

"Επειτα δὲ ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σωριαζόταν κατὰ γῆς.

"Ο ναυτικός, τοῦ ὅποιον ἡ ἡρεμία καὶ ἡ ψυχαριμία ἦσαν καταπληκτικές, προσποιούμενος διὰ διάθετον ἡθελεῖ νὰ τὸν χαυτόση στὴ μύτη, ἀπόπλαστη τὴν προσοχὴ του καὶ τοῦ κατάφερε ἔξαφρα μᾶλις γροθία στὸ στομάχι τόσο τρομερή, ὃστε τὸν ἔθεσε ἀμέσως ἐκτὸς μάχης.

"Ἐντομεταξὺν δῶμας είχαν προστρέψει ἑκεὶ καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἀστυφύλακες, καὶ ἐνώ διανατέλειφος τοὺς κατακόκκινος σὰ ντομάτα ἀπὸ τὴν ντροπὴν του καὶ τὴν δργὴν τοῦ ἀναστρωνόντα, περιστοίχισαν τὸ ναυτικὸν καὶ ἐποιάστηραν νὰ τὸν συλλάσσουν.

"—Σταθῆτε, κύριοι! φώναξε ἑκεῖστες ἑκεῖστες. Μήν ἀγγίζετε ἔναν ἐλεύθερο πολλῆτη τῆς Ἀγγλίας! Θὰ μετανόηστε... Θελετε νὰ μὲ συλλάβετε; Καλά... Σας ἀκολούθων εὐχαριστώσι! Ζητάω δῶμας νὰ πάρετε μαζύ μου στὸ Τιμῆμα καὶ τὸ δυντιγιούσιον αὐτὸν ἀνθρωπο, πρὸς τὸν ὅποιον δὰ φρεθῆτε μὲ τὴν μεγάλεστρην καλωσόντην!...

—Ω! δι! τὸν παλήναθρωπο!... Θέλετε νὰ μᾶς ἐπιδάλη καὶ δροῦν! φώναξε διατυφύλακας ποὺ εἰχεὶ ξυλοκοπηθεῖ πρὸς δόλιγον.

Συγχρόνως ὁ "Ἀγγλοὶ ἀστυνομικοὶ φίγητραν ἔναντιον τοῦ ναυτικοῦ, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἀγγίζαν, ἐκείνος ἥσυχα-ἥσυχα τὴ μπλούζα του...".

Οι πόλισμαν ἔγνων ἀμέσως κατάχλωμοι καὶ, γεμάτοι ἀμηχανία, τραβήγκησαν πίσω, χαρωπῶντας μὲ σεβασμό. Μερικοὶ μάλιστα τραβάνειν, προσταθῆντας νὰ δικαιολογηθῶν:

—Δὲν τὸ δέρμα... Δὲν ήταν δυνατὸν νὰ τὸ φανταστοῦμε!... Δὲν φτάμε ἐμεῖς!...

Μόνο μιὰ μικρὴ μετάλλινη πλάκα ποὺ κρεμάτων κάτω ἀπὸ τὴ μπλούζα του ναυτικοῦ εἰχεὶ προκαλέσει τὴ ριζικὴ ἀντὴ μεταβολὴ στὴ στάσι τῶν ἀστυφύλακών.

—Πάροτε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν καὶ διδηγῆστε τὸν στὸ Τιμῆμα σας! διέταξε τότε αὐτησθρό διατυπός. Πέτε ἐπὶ πλέον στὸν ἀστυνόμο σας κ. Γκόρντον νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 10001, διὰ τὸν ἀνθρητὸν δὲν γά τὸν δῆ...

Οι ἀστυφύλακες ὑπάκουονταν ἀμέσως στὴ διαταγὴ του καὶ πήραν, χωρὶς νὰ τὸν κακομεταχειστοῦν καθῶν, τὸν δυστυχισμένο τρελλό, δὲν διάρκεια τῆς σκηνῆς αὐτῆς στεκόταν συμμαζεμένος καὶ τραύμης ἀσυνάρτητα λόγια.

Ἐντομεταξὺν δὲν ἔνθωπος μὲ τὸν ναυτικὸν μπλούζαν εἰχεὶ ἔξαφανιστεῖ μέσος σὲ μιὰ πάροδο, ἐνώ τὸ πλήρος συγκεντρωμένο γύρω στὸ μόνο ἀστυφύλακα ποὺ εἶχε διπομείνει ἐπὶ τόπου, τοῦ ἀπτήνθυτος διάφορες ἐφοτήσεις.

—Εἰνε κανένας δικός σας δ ναυτικὸς αὐτός; τὸν ωράτος δὲν μανάβισσα. Σίγουρα διὰ εἰνε μυστικὸς ἀστυνόμος!...

—Ἄ! είτε κάποιος ἄλλος. Θὰ εἰνε κανένας ἀπὸ τοὺς μεγάλους... κανένας ἐπιθεωρητὴς μετεμφιεσμένος!...

Ο ἀστυφύλακας, ἀφοῦ διασκέδασε ἐπὶ ἀρκετὴ δῆρα μὲ τὴν περιέργεια τοῦ πλήθους, είτε στὸ τέλος:

—Εἰνε κάποιος ποὺ μεγάλος καὶ ἀπὸ ἐπιθεωρητής... ἀνθρητὸς καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀσφαλείας... Εἰνε τὸ νούμερο 10001 τοῦ εἰδοκοῦ καταλόγου... Εἰνε δὲ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ!...

B'.

ΕΝΤΕΚΑ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ

—Καλημέρα, κάπιταν Γκόρντον... Ας έλπισου μὲ δι τοῖς σεῖς θά μ' ἀναγωρίσεται κάπως ἀπὸ τὴ μεταμφίεσι μου καύτερο αὖτε τὸν ἀστυφύλακές σας, μὲ τοὺς δούσιους εἰχα φασούσες πρὸς δόλιγον...

Ο Σέρλοκ Χόλμς, προφέροντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔμεινε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου τοῦ Τιμῆμας τῆς Μάντσαρτ Στέιτον κ. Γκόρντον. Εἰκείνως τοῦ ἀπλωτοῦ σέγκαρδια τὸ χέρι καὶ τοῦ είτε:

—Μονάνγκεριλαν κιώλας τὴν ἀφεῖσι σας, κ. Χόλμς. Θὰ ἔρχεστε βέβαια γιὰ τὸ δημητριακό τοῦ μισόγυμνου αὐτοῦ ἀνθρώπου ποὺ περιμάζεψαν τὰ δργανά μου στὴν ὁδὸ Οὔεστ-Φέρρον;

—Απολειτικῶς γ' αὐτὸν ἔρχομαι, Γκόρντον... Ο ἄνθρωπος αὐτὸς μ' ἐνδιαφέρει ἔξαιρετικά, γιατὶ, ἀν συμβούλευθετε τὰ χρονικά τῶν τελευταίων ημερῶν, δὲν δήτε οὗτον τὸ ἐνδέκατο θύμα, ποὺ βούσκει ἡ ἀστυνομία περιπλανώμενο σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου...

—Διάδολε! Εἰχετε δίκηνο! φώναξε δ κ. Γκόρντον.

Καὶ, ἀπενθύμηντος στὸ γραμματέα του, φώναξε:

—Μπρόσον, φέρε μου τὶς ἡμερήσιες ἐκβάσεις ἀπὸ τὸ μῆνα Μάιο... Επειτα ἀπὸ μερικές στιγμές, διατυπός στοὺς πικνογόματες σὲ δέντρα τούμους πικνογόματες μερικά μένενταν σὲ τοὺς δρόμους τοῦ Κόλενεν Χάτσ...

—Βρήκα!...

Καὶ ἀρχίσε νὰ διαβάζῃ τὰ ἔξης:

—Στις 19 Μαΐου, στὴν ὁδῷ τῆς διώρυγος Γκράντ-Σούντεν, στὸ μέρος δόνου καταλήγει ἡ δόδις "Ολτ-Κάτστλ, ἀνεσύρθη ἀπὸ τὰ νερά ἀναίσθητη μιὰ ἄγγωστη νέας ἡλικίας 19 περίπου ἑτῶν. Ήταν σχεδόν γνωστὴ καὶ μόνο μιὰ ποδιά σκέπαζε τὸ σῶμα της. Φώναξε, οὐρλαύσε καὶ ἡθελεῖ νὰ φυγῇ πάλι στὸ νερό. Κατόπιν λαρικής ἔξετάσεως, ἀπερείχθη πῶς ἔχει ὑποστεῖ διατάραξη τὸν φρεγῶν. Γι' αὐτὸν καὶ τὴν μετέφεραν στὸ φρεγονομεῖο τοῦ Κόλενεν Χάτσ...

—Εξακολούθησε! είτε δ κ. Χόλμς.

Ο κάπιταν Γκόρντον γύρισε μερικὰ φύλλα καὶ ἐπειτα ξανάρχισε

νὰ διαβάζῃ.

—24 Ιουνίου. — Στις ὁδὸς "Ιστ-Ιντια-Ντόκος, ἀνευρέθη ὅποιος δοτυνομίας ἄτομον πενήντα περίπου ἑτῶν, ἐπιελώς γυμνός ποὺ τραύλιζε ἀσυνάρτητος λέξεις. Ο γιατρὸς ποὺ τὸν ἔξετάσεις πιστοποιήσεις δὲ τὴν διασταύρωση τελείωσε τὸ πνεῦμα του. Μετερέθη στὸ νοσοκομεῖο Βηθλέεμ.

Ο ἀστυνόμος γύρισε δυὸς σελίδες ἀκόμα καὶ είτε:

—Στις 29 Ιουνίου ἀναγράφεται ἐδῶ μιὰ παρομοία περιττωσις. Η ἀστυνομία βρῆκε ἔνα νέο ποὺ βρισκόταν στὴν ίδια ἀξιοθήητη κατάστασι. Ἀρκετά παρόμοια προύσματα σημειώνονται καὶ καθ' ὅλο τὸ μῆνα Ιούνιο...

—Καὶ σ' δόνους αὐτοὺς τοὺς δυούς διαταύραξις ὥριτση δ ἔχομεν...

—Σὲ δύος ἀνεξαρτήτως! ἀπάντησε δ κ. Χόλμς.

—Πάντα δὲ τὸν βρισκόντων νὰ περιφέρωνται στοὺς δρόμους για μνοὶ δὴ μήματα; Ξαναρρήσησε δ δάστυνομικός.

—Μάλιστα... Αὐτὸς λένε δημιουργές εἶναι...

—Τώρα, κάπιταν Γκόρντον, είτε τέλος δ Χόλμς, θὰ ἔχετε τὴν καλωσόντη νὰ μοῦ πῆγετε σὲ ποιεῖς συνοικίες τοῦ Λονδίνου βρέθηκαν οἱ δυστυχείας της διάσημης οἰκίας... Μήπως στὰ περίχωρα τοῦ Ταμείου...

—Εχετε δίκηνο, κ. Χόλμς. Ολούς ἀνεξαρτήτως τοὺς βρῆκαν σι συνοικίες γύρω ἀπὸ τὸν Τάμειο.

Ο Σέρλοκ Χόλμς ἐτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαριστίσησι. Επειτα είτε στὸν ἀστυνόμο:

—Διατάξτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ φέρουν ἐδῶ τὸ τελευταῖο θύμα ποὺ βρέθηκε σήμερα. Θὰ ἔθελα νὰ τὸ γνωστώσω ἀπὸ κοντά.

—Επειτα' ἀπὸ μερικὲς στιγμῆς, δυὸς ἀστυφύλακες μετέφεραν στὸ γραφεῖο τοῦ κάπιταν Γκόρντον τὸν δυστυχισμένο τρελλό. Γιὰ νὰ καλύψουν τὴ γυμνάτητα του εἰχαν φίξει στοὺς δώμους του ἔνα πανωφόρο, ποὺ ἔδινε ἔνα κομικό τόνο στὸ ἀξιοθήητο παρουσιαστικό του. Φαινόταν ἐπειδῶς ἀδιάφορος σ' δσα συνέβαιναν γύρω του καὶ δὲν ἐπρόβαλε καμμιὰ ἀντίστασι στοὺς ἀστυφύλακες ποὺ τὸν συνέδεναν.

—Δὲν θὰ ήταν καλὸ νὰ προσκληθῇ ἀμέσως δὲν διατρέπεται τὸ γιατρός σας; είτε δ κ. Χόλμς.

Ο ἀστυνόμος Γκόρντον, γιὰ τὸν ἀπὸ διάσημον ἀποτελούνσης διαταγὴ, ἔστουνε νὰ καλέσῃ τὸ γιατρό. "Οταν σὲ λίγο διατρέπεται πέμπτης διάσημης πούρης στὸν πόνο του, θὰ πάρεται Γκόρντον" είτε παρουσιάζοντάς τον στὸ Χόλμς :

—Επιτρέψατε μου νὰ σᾶς συστήσω τὸ δόκτορο Ούναρρεντ...

—Επειτα, γιορτίζοντας πρὸς τὸ γιατρό, ἐπόρσιθεσ : —Ο κ. Σέρλοκ Χόλμς... Περιττὸν νὰ προσθέσω :

—Μεγαλειτερος ἀστυνομικός τοῦ κόσμου. — Βέβαια, ἀπάντησε δ κ. Χόλμς. Μόνο τὸ δύνομα τραβεῖ.

—Γιατρέ, φώτηση δ κ. Χόλμς, δείχνοντας τὸν τρελλό, τὸν ἔξεταστο τὸν δυστυχισμένο αὐτὸν λόγω τοῦ ἀνθρώπου...

—Μάλιστα... Τὸν ἔξεταστο πόνο δόλιγον... Φαινόταν πᾶσι τέλος τὴν προσφατική παράλυση...

—Άποτελεσματική παράλυση; Εκανεντα τὸν πόνο τοῦ καθηγητοῦ παράλυσης;

—Δυστυχῶς, κ. Χόλμς, δὲν εἰνε δυνατὸν νὰ τὸν διατρέψει τὸν πόνο τοῦ γιατρού...

—Δέν ποτε, τὸ δέντρο της φάσι. Θὰ μοῦ πῆγεται στὴν πρώτη της φάσι. Θὰ δέν τὸ ἀποδεῖξε...

Καὶ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, διόπτωτο Ούναρρεντ επιστε τὰ χέρια τοῦ τρελλοῦ. Επειτα ἔγιαλε τὴν καρφίτσα τῆς γραβάτας του καὶ προστάθησε νὰ τὸν τρυπήσῃ. Τότε ἔκεινος ἔγιαλε μιὰ κραυγὴ δύνης, τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι του καὶ ἤρχισε νὰ γογγύζῃ: «Τείμιται!... Τείμιται!...»

—Τὶς ίδιες αὐτὲς λέξεις, είπε δ Σέρλοκ Χόλμς, ἐπανελάμβανε καὶ στὸ δόμο, μολονότι κανεὶς δὲν τὸν ἀπειλούσσεις νὰ τὸν πετύχουμε καμμιὰ πληροφορία ἐκ μέρους του.

Καὶ καρφώνοντας τὸ βλέμμα του στὸν τρελλό, δ κ. Χόλμς τὸν φώτης μὲ φωνή δινατή:

—Ε, κύριε, πᾶς δονομάζεστε;

—Ολοι καταλάβαναν δι τὸ φτωχὸς παράφρων εἰχε ἔννοήσει τὴν ἐφότηση καὶ δι τὸ δυσκολευόνταν ν' ἀπαντήσῃ. Επίεις τὸ μέτωπο του, πάντα προσταθεῖσα πόνος τοῦ θυμητῆ τ' δονομά του, μά το κάκω.

—Μήπως σᾶς χτυπήσαν; τὸν φώτησης πᾶλι μὲ διατησθεῖσα:

—Κάνει κρόνο!... Πολὺ κρόνο!...

—Εξακολούθησε! είτε δ κ. Χόλμς.

—Ο Χόλμς τοῦ ἔγιαλε τὸ ἐπανωφόροι καὶ ἀρχίσεις νὰ τὸν διετάξῃ τὸ σθμα του μὲ προσοχή.

(Ακολούθει).